

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **A., spol. s r. o.**, zast. advokátem JUDr. Rostislavem Sochorem, se sídlem Klíšská 1432/18, Ústí nad Labem, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, ul. Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 6. 2004, č. j. 16 Ca 419/2001 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Rostislava Sochora, advokáta, na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 2150 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalovaný (nyní stěžovatel) se domáhá kasační stížností zrušení výše označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým bylo pro nezákonnost zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 3. 10. 2001, č. j. 8251/130/01 jakož i rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 6. 2. 2001 č. j. 27729/01/214913/5686; tímto platebním výměrem finančního úřadu byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 1999 ve výši 9670 Kč, a to z důvodu neuznání nadměrného odpočtu v souvislosti s platbou za poskytnutou reklamu ve formě ohňostroje.

Stěžovatel namítá nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Důvodem vyslovené nezákonnosti zrušovacího rozsudku

soudu je posouzení ohňostroje pořádaného žalobcem jako výdaje na reklamu, nikoli výdaje na reprezentaci. Stěžovatel postupoval v souladu s daňovými předpisy, když náklady na realizaci ohňostroje neuznal za zdanitelné plnění u kterého je dán nárok na odpočet dle ustanovení § 19 odst. 3 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty. Soud nesprávně posoudil právní otázku, co je reklama a co je reprezentace dle ust. § 25 odst. 1 písm. t) zákona č. 586/1992 Sb., zákona o daních z příjmů ve vztahu k ustanovení § 19 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty, podle kterého není dán nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění použitých na reprezentaci, které nelze podle ust. § 25 odst. 1 písm. t) zákona o daních z příjmů uznat za výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů. Soud dospěl k nesprávnému závěru, že odpálený ohňostroj představuje přímou reklamu osobním stykem, přičemž náklady na jeho realizaci je nutno považovat za zdanitelné plnění použité na reprezentaci, u kterého je dán nárok na odpočet. Soud navíc nesprávně uvedl ustanovení § 19 odst. 10 zákona o DPH, které se ve znění platném pro rok 1999 zdanitelným plněním použitým na reprezentaci nezabývalo. Stěžovatel trvá na definici reklamy, jak ji uvedl v odůvodnění rozhodnutí o odvolání; má za to, že reklama je přesvědčovací proces, kterým jsou hledáni uživatelé zboží, služeb nebo jiných výkonů či hodnot prostřednictvím komunikačních médií. Cílem reklamy je nejen upozornit možného uživatele na určité zboží nebo službu, ale i přesvědčit ho, že předložená nabídka je pro něj výhodná a že by ji měl akceptovat. Reklama také musí být účelná a musí spočívat v hledání uživatelů zboží, služeb nebo jiných výkonů či hodnot, tedy v jejich veřejném doporučování možným zájemcům. V odůvodnění svého rozhodnutí stěžovatel rovněž definoval pojem propagace jako cílevědomé působení, které je zaměřeno na výrobek či služby, které se snaží informovat i o podniku. Součástí propagace je reklama, podpora prodeje, vztahy s veřejností a případně osobní prodej. Existuje-li příčinná souvislost mezi prodaným zbožím a propagací, jedná se o náklad na dosažení, zajištění a udržení příjmů. V případě žalobce nebyly zcela naplněny znaky reklamy, nešlo o propagaci výrobků; akce s ohňostrojem nebyla určena nejširší veřejnosti a ani neměla za cíl hledat nové klienty, akce nebyla šířena komunikačními médii. Jednalo se o odměnu pro nejlepší klienty žalobce, ohňostroj byl součástí akce s rautem. Zobrazení loga a označení formy žalobce při ohňostroji před jeho nejlepšími klienty nemohlo mít vliv na vytváření a udržování vazby se stávajícími klienty a tedy ani vliv na výši jeho příjmů. Ohňostroj nebyl reklamou, ale reprezentací ve smyslu ust. § 25 odst. 1 písm. t) zákona o daních z příjmů, a proto nelze náklady z tohoto titulu uznat jako výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů, takže žalobce neměl nárok na odpočet DPH ve smyslu ust. § 19 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce v písemném vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na argumentaci, kterou stran uznatelnosti předmětného nákladu uplatnil již v rámci daňového řízení i v průběhu řízení před soudem. Při posuzování daného výdaje vychází přitom ze skutečnosti, že reklamou je taková činnost, popř. její výsledek, která směřuje k oslovení osob rozdílných od podnikatele, jehož činnost i výrobky mají být prosazeny na trhu, ve snaze upozornit na existenci prezentovaného podnikatele, jeho činnosti či produkce v zájmu získání odbytu. Hranice mezi reklamou a tzv. reprezentací, která je spíše projevem snahy upozornit na samotnou existenci či postavení podnikatele, je mnohdy nezřetelná. Posuzovatel by tak měl hodnotit celkový kontext jednání a záměr podnikatele, aby mohl správně povahu jednání posoudit. Žalobce poukázal dále na okolnosti (záplavami zničený pronajatý areál v Ostravě, nákup vlastního areálu, který byl v počátcích budování), které způsobily částečný odliv klientely. Žalobce proto volil jak tradiční formu prezentace na široké veřejnosti (reklama při sportovních akcích, na plakátech kulturních akcí, apod.), tak pro oslovení větší podnikatelské klientely (která zpravidla nebývá oslovena těmito akcemi), která výrazněji udržuje obrat, volil

individuální akce založené na osobních setkáních s potencionálními i stálými klienty. O takovou akci se jednalo i v daném případě, na místě byla grafická prezentace firmy, logo firmy bylo provedeno způsobem, který byl v dané době moderní, a to při ohňostrojné produkci. Ze způsobu provedení je zřejmé, že logo bylo seznatelné nejen účastníky akce samotné, ale bylo nepřehlédnutelné ani ostatní veřejností. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem v rozsahu důvodu kasační stížnosti uplatněného dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Tvrzená nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Stěžovatel dovozuje existenci důvodu obsaženého v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost rozsudku krajského soudu, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, a to, zda žalobce měl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ve vztahu k přijatým zdanitelným plněním v podobě uskutečněného ohňostroje, a to s odkazem na ust. § 19 odst. 3 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění platném za zdaňovací období roku 1999.

Podle ust. § 19 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., ve znění platném a účinném v předmětném zdaňovacím období prosinec 1999, má nárok na odpočet daně plátce, pokud jím přijatá zdanitelná plnění uskutečněná jiným plátcem použije k dosažení obratu za svá zdanitelná plnění, případně k dosažení příjmů nebo výnosů za plnění, která nejsou zdanitelná, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Podle ust. § 19 odst. 3 věta první cit. zákona nemá plátce daně nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění použitých pro reprezentaci, které nelze podle zvláštního předpisu uznat za výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů; tímto zvláštním předpisem se dle odkazu učiněného v zákoně rozumí ust. § 25 odst. 1 písm. t) zákona č. 586/1992 Sb.

Podle ust. § 25 odst. 1 písm. t) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů nelze za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely uznat výdaje na reprezentaci, kterými jsou zejména výdaje na pohoštění, občerstvení a dary. Za dar se nepovažuje předmět opatřený obchodním jménem nebo ochrannou známkou poskytovatele daru, jehož hodnota nepřesahuje 200 Kč, a zároveň nepodléhá spotřební dani.

Nárok na odpočet vzniká za současného splnění několika podmínek. První z nich je skutečnost, že plátce daně přijal zdanitelné plnění uskutečněné jiným plátcem, druhou podmínkou pak je fakt, že přijaté plnění bylo plátcem použito k dosažení obratu za vlastní zdanitelná plnění a že je zde zároveň věcná a časová souvislost přijatých zdanitelných plnění se zdanitelnými plněními vlastními, z nichž je dosahováno obratu. Na posouzení přijatých zdanitelných plnění uskutečněných jiným plátcem a vlastních uskutečněných zdanitelných plnění musejí být uplatněna obdobná kritéria, jež jsou uplatňována ve vztahu k uplatnění

výdajů (nákladů) vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů za účelem zjištění základu daně z příjmů podle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. Tyto výdaje se odečtou ve výši prokázané poplatníkem, popř. ve výši stanovené zákonem nebo zvláštními předpisy, existuje-li limit jejich uplatnění.

Ze vztahu ust. § 19 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 588/1992 Sb. vyplývá, že posledně jmenované ustanovení tím, že vylučuje z nároku na odpočet daně konkrétní typy přijatých zdanitelných plnění, tj. zdanitelná plnění použitá pro reprezentaci, určuje jednu podmnožinu z celkové množiny přijatých zdanitelných plnění, které podle ust. § 19 odst. 1 cit. zákona nezakládají nárok na odpočet daně. Ust. § 19 odst. 3 cit. zákona vylučuje z možnosti odpočtu přijatá zdanitelná plnění použitá na reprezentaci, aniž tento pojem pro účely daně z přidané hodnoty blíže specifikuje. V takovém případě je na místě aplikace ustanovení zákona, který daný pojem alespoň rámcově vymezuje; to v daném případě zákonodárce učinil, a to konkrétním odkazem na ust. § 25 odst. 1 písm. t) zákona o daních z příjmů.

Je-li zjištěno, že přijatá zdanitelná plnění nezakládají nárok na odpočet daně ve smyslu ust. § 19 odst. 1 cit. zákona, nejedná se tedy o výdaje daňově uznatelné podle § 24 zákona o daních z příjmů, není již třeba zkoumat, zda jde zároveň o přijatá zdanitelná plnění použitá pro reprezentaci.

V projednávané věci není stěžovatel ve sporu o tom, že žalobce neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění, ani o tom, že by částku za objednanou produkci dodavateli, společnosti T. p., s. r. o. neuhradil (zaplaceno 1x částka 82 500 Kč, 1x částka 110 900 Kč). Z účetních dokladů je nepochybné, že bylo fakturováno za montáž, instalaci a odpálení reklamního ohňostroje u příležitosti prezentace firmy. Ze smlouvy o zajištění reklamy, uzavřené mezi žalobcem a firmou T. p., s. r. o., založené ve spisovém materiálu, rovněž vyplynulo, že požadavkem uplatněným ve čl. 2 odst. 3 smlouvy bylo, aby alespoň jednou při každé produkci bylo v rámci ohňostroje zobrazeno logo a označení firmy žalobce; že tomu tak skutečně bylo, nezpochybňuje ostatně ani sám stěžovatel. Spornou otázkou je posouzení, zda uskutečněné platby je možno posoudit jako zdanitelné plnění s nárokem na odpočet nebo takový nárok ve smyslu ust. § 19 odst. 3 zákona č. 588/1992 Sb. nezakládají.

Nejvyšší správní soud považuje především za nutné předeslat, že žalobci nebyl uznán nárok na odpočet nikoli dle ust. § 19 odstavce 1, nýbrž dle odstavce 3 cit. ustanovení. V takovém případě nepřísluší posuzovat daňovou uznatelnost nákladu ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tak jak stěžovatel ve skutečnosti činil, argumentoval-li obsáhle významem slova reklama a propagace a z této své úvahy dovodil, že uskutečněné zdanitelné plnění nesplňuje úplně znaky reklamy, nešlo ani o propagaci výrobku. Argumentoval přitom nenaplněním jím uváděných znaků reklamy (nebylo určeno nejširší veřejnosti, nebyl naplněn cíl hledat nové klienty, reklama nebyla šířena komunikačními médii). Se stěžovatelem uvedenou definicí reklamy, na které trvá i v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud nepolemizuje. Lze s ní nepochybně souhlasit, i když stěžovatel na podporu své argumentace neuvádí, na základě jakých podkladů ke svým závěrům dospěl; stejně tak však lze souhlasit s definicí provedenou žalobcem a lze si představit i definice jiné. Např. reklamou ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání je „jakékoli veřejné oznámení vysílané za úplatu nebo jinou protihodnotu nebo vysílané za účelem vlastní propagace provozovatele vysílání určené k podpoře prodeje, nákupu nebo pronájmu výrobků nebo služeb, včetně nemovitého majetku, práv a závazků“. Další definice reklamy lze nalézt např. v zákoně č. 40/1995 Sb.,

o regulaci reklamy ve znění pozdějších předpisů, v Kodexu reklamy RR 01/2001 vydaném Radou pro reklamu, která byla založena v souladu se zákonem č. 83/1990 Sb., atd.

Jestliže zákon o daních z příjmů umožňuje odečíst si od získaných příjmů z podnikání výdaje, tedy dovoluje zdanit pouze tu část finančního zisku, která výdaj na dosažení, zajištění a udržení příjmů bere na zřetel, činí tak zjevně proto, aby podpořil podnikání. Správce daně na druhou stranu však musí mít právo neuznat výdaje uplatněné daňovým subjektem, které s jeho podnikatelskou činností nesouvisejí; bez této kontroly by daňové subjekty mohly uplatňovat výdaje jakékoli; potom však musí ve smyslu ust. § 31 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků svůj postup náležitě odůvodnit. Samotný zákon naprostou většinu případů uplatnění výdajů neřeší a ani z hlediska reálných možností řešit nemůže. Vždy je proto nutno vycházet z celkového kontextu všech okolností případu i smyslu celého zákona. Především pro oblast tzv. nestandardních výdajů, k nimž lze řadit i dotčené uskutečněné zdanitelné plnění ve formě ohňostroje, nelze ani předpokládat vyčerpávající výčet případů s řešením pro určité typy profesí a činností podnikatelů, místa a doby podnikání a všech souvisejících okolností případu. Zatímco u jednoho poplatníka může být uskutečněný výdaj daňově uznatelný, u jiného neobstojí. Ačkoli stěžovatel posuzuje výdaje na reklamu jako daňově uznatelné, a v tomto smyslu vedl i dokazování, v němž dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že se jednalo o reklamu. Zákon o daních z příjmů ani jiný zákon nevymezuje ani rámcově obsah daného pojmu. Co lze považovat za reklamu nestanoví cit. zákon v ust. § 24 odst. 2 , v němž uvádí řadu případů výdajů, které jsou daňově uznatelné. Je nutno proto výdaj na „reklamu“ uskutečněný posuzovat v intencích ust. § 24 odst. 1 cit. zákona. Nepřipouští-li zákon možnost užití analogie, nelze pro účely zákona o daních z příjmů užít definice reklamy obsažené v jiném předpise a z naplnění či nenaplnění jejího obsahu usuzovat na daňovou uznatelnost uskutečněného výdaje. Stěžovatel v řízení, které vedl, neprokázal, že žalobce neuskutečnil výdaj, který by nesplňoval požadavky ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Ostatně nárok na odpočet ani z tohoto důvodu nevyloučil, když nepostupoval již dle ust. § 19 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Ani stěžovatelem namítaná skutečnost, že předmětná akce byla určena pouze pro již známé klienty, nemohla ovlivnit výši výnosů, neznamená, že se nemohlo jednat o výdaj na udržení příjmů.

Jakkoli se stěžovatel obsáhle zabýval definicí pojmu reklama a jeho naplněním ze strany žalobce, posuzoval-li nárok na odpočet ve smyslu ust. § 19 odst. 3 zákona č. 588/1992 Sb., příslušelo mu zabývat se pouze tím, zda plnění žalobce spadá pod pojem reprezentace ve smyslu ust. § 25 odst. 1 písm. t) zákona o daních z příjmů, na který cit. ustanovení odkazuje, nikoli otázkou uznatelnosti výdaje dle § 24 cit. zákona. V této souvislosti stěžovatel v odvolání pouze stručně konstatuje v jediné větě, že pod pojmem reprezentace „lze chápat veřejné zastupování nějakého celku, např. podnikatelského subjektu apod.“ Stěžovatel přitom nikterak nepřihlédl ke znění ust. § 25 odst. 1 písm. t) zákona o daních z příjmů, ač tak učinit dle výslovného zmocnění v § 19 odst. 3 zákona č. 588/1992 Sb., měl. Uvádí-li zákon o daních z příjmů v předmětném ustanovení, že výdaji za reprezentaci jsou zejména výdaje na pohoštění, občerstvení a dary; přitom za dar se nepovažuje předmět opatřený obchodním jménem nebo ochrannou známkou poskytovatele daru, jehož hodnota nepřesahuje 200 Kč, a zároveň nepodléhá spotřební dani (ve znění v daném zdaňovacím období), neměl stěžovatel za situace, kdy byl povinen vycházet při posouzení daného případu z takto vymezeného rámce pojmu reprezentace, důvod k vlastní úvaze o tom, co lze reprezentací chápat. I když výčet výdajů na reprezentaci v uvedeném ustanovení je pouze demonstrativní a zákon sám nedefinuje, co se reprezentací rozumí, dává uvedené ustanovení určitý rámec pro vymezení obsahu daného pojmu pro daňové účely a definuje jeho charakteristické rysy. Z případů zde uvedených je zřejmé, že se jedná typově

o plnění zcela jiná (určená ke spotřebě nebo obdarování konkrétní osoby) než bylo plnění uskutečněné žalobcem. Výdaje, které lze podřadit pod cit. ustanovení byly v případě žalobce výdaje vynaložené na občerstvení během rautu, tyto však žalobce neuplatnil. Nelze při posuzování charakteru výdaje postupovat vylučovací metodou, jak činil stěžovatel, když předmětný výdaj označil za výdaj na reprezentaci jen proto, že jej neuznal jako výdaj na „reklamu“, aniž se zabýval posouzením uskutečněného výdaje konkrétně.

Rozlišuje-li zákon o daních z příjmů výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů, které lze daňově uznat (§ 24) a výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů, které nelze daňově uznat (§ 25), nelze dospět k závěru, který učinil stěžovatel, a to, že v případě daného zdanitelného plnění se nejedná o reklamu, ale o určitý druh reprezentace a z tohoto titulu vynaložené náklady nelze uznat jako výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů, takže plátce nemá nárok na odpočet dle § 19 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty. Stěžovatel v daném případě posuzoval skutkový stav dle odst. 1 cit. ustanovení, když se zabýval daňovou uznatelností plnění ve smyslu ust. § 24 zákona o daních z příjmů, avšak svůj postup odůvodnil aplikací odst. 3 cit. ustanovení, aniž však naplnění daného ustanovení stran ust. § 25 odst. 1 písm. t) zákona o daních z příjmů zkoumal a odůvodnil.

Ze stejného důvodu nelze souhlasit ani s konstatováním krajského soudu, když v rozsudku mimo jiné uvádí, že nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění použitých pro reprezentaci je dán pouze tehdy, pokud je lze uznat za výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů. Stanoví-li ust. § 25 odst. 1 písm. t) zákona o daních z příjmů výdaj na reprezentaci jako výdaj, který daňově nelze uznat, nelze, a to ani za určitých podmínek, posoudit takový výdaj jako výdaj daňově uznatelný dle § 24 cit. zákona, neboť takový postup se vzájemně vylučuje.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl z hlediska věcného ke stejnému závěru jako Krajský soud v Ústí nad Labem a skutečnost, že k takovému závěru dospěl za použití z části i jiných právních úvah, není důvodem pro zrušení rozsudku tohoto soudu pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem /§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s./.

Námitka stěžovatele stran nesprávné citace ustanovení § 19 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty, který ve zdaňovacím období roku 1999 předmětnou věc neupravoval, neboť tato byla upravena v odst. 3, je důvodná; Nejvyšší správní soud však neshledal pochybení soudu za vadu která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí, když je ve věci nepochybné, dle kterého ustanovení byla věc posuzována, jakož i to, že stěžovatel neprokázal, že by žalobci nárok na nadměrný odpočet nevznikl. Ostatně stejného pochybení se dopustil i sám stěžovatel v napadeném rozhodnutí o odvolání, přitom k odvolací námitce stran této nepřesnosti uvedl, že: „jde o pochybení formálně nesprávné, neboť do odst. 10 byl přenesen obsah bývalého ustanovení odst. 3, ale až s účinností od 1. 1. 2000, zatímco v daném případě se jedná o zdaňovací období prosinec 1999.“

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji postupem podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce naopak měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které důvodně vynaložil,

proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci takové náklady vznikly v podobě nákladů na právní zastoupení advokátem a činily celkem 2150 Kč, a to odměna za dva úkony právní služby ve výši 2x 1000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/, ve znění pozdějších předpisů] a 2x paušál 75 Kč (§ 13 odst. 3 tarifu). Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žalobce má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 4. srpna 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu